

Coi Như Lòng Đang Mưa

Trời không vương chút mây! Ngày hôm nay nóng lắm? Mùa Hè mà, mùa nắng...Nắng hơn một tháng rồi...

Các cô gái thì vui, áo không tay, quần cụt, tuổi Xuân hồng đẹp nhất...mỗi mùa Hè đi qua!

Những người lính đang già, thấy ta qua mặt bạn, cốc cà phê khuấy nắng...Nắng tan. Buồn không tan!

Có nhiều người lang thang, ngó trời rồi ngó bóng. Trời bao la bất động / sao bóng mình lênh đênh?

Nếu có gió nổi lên, tóc chắc bông bênh nhi? Đôi tình nhân thủ thỉ, thì thầm một góc hiên...

Khi không tôi vô duyên, làm thơ vắn nỗi vận...Có chữ nào lẩn cấn...chưa là thơ-dễ-thương?

Tôi nghĩ tới chữ Vương (Lan Hoa Chi Vương Giả), tưởng tượng hồng đôi má / ai đó dạo bên hoa...

Dám có nhớ người xa, chân trời hay góc biển...hương bay theo chim yến / nước vờn sóng đại dương...

Cốc cà phê đá tan, mùi thơm tàn buổi sáng. Người lính già loạng choạng / đứng đây...như già từ!

Mai mốt đời Thiên Thu / bụi mù chân ngựa nản / nằm đâu hứng giọt nắng / ngàn dâu xanh ngàn dâu?

Ngàn dâu xanh ngàn dâu / cái màu ly biệt đó (*) / ai về căn ngọn cỏ / ai đi cõi sa trường?

Em ơi anh có buồn / nhắc câu thơ Chinh Phụ...Nắng bao nhiêu cho đủ? Mưa bao nhiêu là thừa?

Coi như lòng đang mưa...

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ trích từ Chinh Phụ Ngâm: "Cùng trông lại mà cùng chẳng thấy, thấy xanh xanh những mấy ngàn dâu, ngàn dâu xanh ngắt một màu..."